

DRUHÁ KAPITOLA

Luna sa rozbehla ku Krivákovi. Vietor jej rozfúkal čierno-bielu srst', až je viala okolo hlavy ako hriva. „Si si istý, že chceš ísť s nimi?“ zakňučala a štuchla ho ňufákom. „Veď si v tej svorke strávil len zopár mesiacov. Patríš *k nám*.“

„Patril som,“ prikývol Krivák. „No prestal som to tak cítiť, keď som si zranil labku. Nevládal som znášať všetky tie súcitné pohľady. Napokon, sama si videla, ako Alfa reagoval, keď som sa objavil. Nikdy by mi nedovolil vrátiť sa do vašej svorky.“

Luna vyzerala zdrvene. „Prosím ťa, neodchádzaj... Bystrina bude taká sklamaná, keď sa to dozvie.“

Krivák zaváhal. Zdalo sa, že v ňom zmienka o sestre vzbudila pochybnosti. „Ja neviem,“ zašomral. „Ako šteňatá sme si síce boli blízki, no to už je dávno...“

Šťastkovi sa zdalo od Luny trocha kruté, že sa snaží prehovoriť Kriváka zmienkou o jeho sestre, ale potom si uvedomil, čo všetko musela prekonať. *Som členom divej svorky iba krátko. Rovnako ako Bella, Marta či Búrka. Nemôžem Lunu viniť z toho, že chce mať po*

boku nejakého starého priateľa, kým nenájdeme ostatných. No voči Krivákovi to nie je fér – nie, keďže svojím návratom by riskoval život.

Šťastko sklonil hlavu. „Podľa mňa by si sa mal pridať k bývalej svorke, Krivák.“ Luna zdvihla uši a zatvárala sa urazene, no Šťastko pokračoval. „Aj keby možno Alfa súhlasil, že ťa prijme do svorky, robil by ti zo života peklo na každom kroku. Myslím si, že by si to nemal riskovať – najmä nie, keď už jednu svorku máš.“

Čierno-biela sučka sa však nehodlala vzdať tak ľahko. „Mohli by sme sa s Alfom rozumne porozprávať! Mohli by sme ho presvedčiť, aby Krivákovi dovolil zostať!“

Bella zvrátila ňufák. „Dalo sa niekedy s Alfom rozumne rozprávať?“

Šťastkova sestra mala pravdu – Alfa nebol z tých, čo ľahko odpúšťajú. Sám si spomínal, ako málo chýbalo, aby ho Alfa doživotne označil škaredou jazvou zradcu. Pri tej spomienke sa mu ešte aj teraz ježil chrbát.

Krivák si vzdychol. „Šťastko má pravdu. Nepotrebujem pripomínať, aký Alfa je... Rozhodne nebol nadšený, keď som vás naposledy prišiel hľadať. Nemôžete urobiť nič, čím by ste ho presvedčili.“ Spravil krok k Šplechovi. „Rozhodol som sa. Zostanem so svojou novou svorkou.“

„Dovoľ nám to aspoň *skúsiť*,“ prosíkala Luna. „Nechaj nás porozprávať sa s Alfom.“

„Nejde iba o Alfu. Chcel by som zostať tu, kde môžem byť užitočný. Keby som išiel s vami, bol by som iba na príťaž. Ten vodný zajac bol skvelý, ale mali sme šťastie, že sa nám ho podarilo chytiť. Je tu málo jedla a posledné, čo teraz potrebujete, je ďalšia hladná papuľa.“

Luna sa ešte chvíľu tvárila vzdorovito, no potom pravdepodobne pochopila. Lahla si do trávy. „Budeš nám chýbať, Krivák.“

Naklonil sa a obľizol jej ňufák. „Aj vy mne.“

Šťastko si všimol, že Bella upiera na Šplecha prísny pohľad. Malý čierny pes teraz vyzeral pokojnejší, keď Krivák povedal, že zostane s nimi. Pomaly vrtel chvostom, no zvyšok jeho svorky sa držal v úzadí.

Bella urobila krok ku Krivákovi. „Aj ja si myslím, že pre teba nie je bezpečné ísť s nami, ale to neznamená, že musíš zostať tu. Títo psi boli ešte pred zopár dňami naši nepriatelia.“

Šplech sklonil hlavu. „Parom si nás podrobil a nútil nás bojovať so všetkými psami, ktorí nám skrížili cestu. Teraz je však preč a my máme šancu stať sa skutočnou svorkou, nie iba bandou šialených psov.“

Niekoľko psov z jeho svorky zakňučalo na súhlas a on sa za nimi obzrel, akoby sa potreboval uistiť, že má pokračovať. „Na to, aby sme sa stali skutočnou svorkou, potrebujeme Alfú. Všetci sme sa zhodli... myslíme si, že naším Alfom by mal byť Krivák.“

Marta a Bella si vymenili pohľady.

Krivák vyzeral rovnako prekvapene ako ony. „Ja? Ale ja sa za Alfú nehodím. Alebo áno?“

„Veď má len tri labky!“ zapípala Búrka. Šťastko sa mykol. V duchu si síce vravel to isté, no nebolo práve najtaktnejšie povedať to nahlas.

Šplech venoval Búrke obozretný pohľad. „Neexistuje pravidlo, ktoré by prikazovalo, ako má Alfa vyzeráť. Krivák je schopný lovec i bojovník a vždy sa staval Paromovi na odpor väčšími ako my ostatní. Je múdry a vie, ako prežiť.“ Zvyšok svorky súhlasne zaštekala.

Krivák začal veselo vrtieť chvostom, triasol hlavou, až mu viali dlhé uši, a z papule mu visel jazyk. Šťastko by nepovedal, že ho dakedy uvidí takého šťastného.

„Takže...?“ naliehal Šplech.

Krivák skromne sklonil hlavu. „No, ak ste si istí...“

Luna prudko vstala. „Počkajte! Takto sa to nerobí. Svorka si Alfu *nevyberá!*“

Šplech, Krivák aj ostatní psi na ňu vytriešťali oči.

„Lenže my chceme Kriváka!“ zahavkala malá ryšavá sučka.

Luna sa na ňu pohrdavo pozrela. „Na tom nezáleží. Musí sa konať súboj. Taký je zvyk divých psov.“

Šplech nervózne prešľapoval na mieste. „Áno, to je pravda.“ Zhlboka sa nadýchol, zdvihol hlavu a vypol hrud'. „Krivák z divej svorky, vyzyvám ťa na súboj!“

Krivák prestal vrtieť chvostom a zostal stáť bez najmenšieho pohybu. Šťastko znervóznel – naozaj bude Krivák bojovať s týmto psom? Sledoval, ako sa vystrel a ohrnul pysky.

Búrka sa k nemu vyplašene otočila. „Veď to nedáva zmysel. Nemajú medzi sebou nijaké spory. Dokonca sa zhodnú aj na tom, kto by mal byť ich Alfa!“

Šťastko nevedel, čo jej odpovedať. Krivák i Šplech okolo seba pomaly krúžili a ostatní psi cúvali, aby im urobili miesto.

Búrka bola čoraz nepokojnejšia. Zdvihla labku a drgla Šťastka. „Ty ich necháš, aby v tom pokračovali? Chystajú sa bojovať iba preto, aby bojovali! Myslela som si, že to má byť až tá posledná možnosť!“

Šťastko sa zachmúril. „Búrka má pravdu, Krivák. Toto je šialenstvo!“

Krivák nereagoval a nespúšťal oči zo Šplecha, ktorý medzitým zastal. Medzi psami sa rozhostilo napäté ticho. Krivák sa prikrčil, pripravený zaútočiť.

Šplech sa bez varovania zvalil na zem, pregúľal sa na chrbát a vystrčil labky k nebu.

Krivák chápavo prikývol, pribehol k nemu a položil mu prednú labku na brucho. „Prijímam tvoje podriadenie.“ Potom odstúpil a oblizol si labku.

Šplech sa postavil na všetky štyri. „Ďakujem, Alfa.“

Marta všetko sledovala z diaľky, no teraz predstúpila a vrtela chvostom. „Blahoželám, Krivák.“ Jej slová boli ako signál pre ostatných – všetci psi sa rozbehli ku Krivákovi, klaňali sa mu a blahoželali.

Šťastko sa k nim ihneď nepridal. Bol rád, že nedošlo k súboju, no napriek tomu zostával zmätený. Súboj o postavenie vodcu svorky si vždy vybavoval ako krvavú záležitosť. Nevedel si predstaviť, že by sa napríklad polovka z ich svorky vzdal svojej moci bez boja.

Keď sa však pozrel na Šplecha a ostatných z Krivákovej novej svorky, usúdil, že tá zvláštna skupinka psov už nie je nebezpečná. Celý ich rituál bol možno nezmyselný, ale Krivákovu svorku oči vidne potešil. Všetci nadšene štekali a poskakovali okolo svojho nového Alfu.

Šťastko sa k nim pridal. „Veľa šťastia, Krivák.“ Ušatý pes prikývol. „Aj tebe. Odkáž, prosím, Bystrine, že sa ospravedlňujem. Dúfam, že sa s ňou raz opäť stretnem.“

Šťastko ťukol ňufákom do Krivákovho. „Samozrejme,“ zahundral.

Luna sa prišla rozlúčiť ako posledná. „Si verný a húževnatý pes, Krivák. Bude z teba dobrý vodca. Nech ťa psí duchovia vždy spre-

vádzajú.“ Otočila sa a so zveseným chvostom sa vydala k brehu rieky. Ostatní členovia divej svorky sa k nej pripojili a hľadali Strelinu pachovú stopu. Šťastko išiel ako posledný. Stále k nemu doliehal nadšený štekot Krivákovej novej rodiny, ktorá práve mizla za černicovými kríkmi.

Šťastko kráčal pozdĺž riečneho brehu a striasal si blato z labiek. Postupne predbehol celú skupinu a teraz šiel vpredu a sledoval stopu divej svorky v slanom vzduchu. Zvrátil ňufák. *Čo je ten podivný pach, ktorý sa nesie po vetre? A prečo je čoraz silnejší?*

Obzrel sa a uvidel, ako sa za ním vlečú Bella a Luna, kúsok pred Martou a Búrkou. Slnečný pes stál nad riekou a skupina kráčala v hrobovom tichu. *Predtým nás viedol Ohnivák, no teraz nijakého vodcu nemáme. Dokonca aj Krivák nás opustil...* Šťastko zvesil hlavu i chvost. Vedel, že Krivák urobil správne rozhodnutie, keď zostal s bývalou Paromovou svorkou, ale i napriek tomu sa cítil trochu ukrivdene. Pozrel sa na trávku okolo rieky a na svahy po oboch stranách. Svet sa mu zdal veľký a nebezpečný.

Rieka, na rozdiel od psov, bola rýchla a neúnavná. Čím dlhšie pozdĺž nej išli, tým bola širšia a prudšia. Šťastko sa zachvel, keď uvidel, ako na jej hladinu dopadol list, roztočil sa a potom zmizol pod bielym riečnym prahom.

Šťastko sledoval list a nepozeral sa pred seba, takže sa potkol o kameň. Zjaskol a začal si prezeráť labku. Nebola poranená, no Šťastko zvedavo naklonil hlavu, keď zbadal biele a žlté zrnká, ktoré mu vnikli medzi pazúry a prilepili sa na vankúšiky. Zdvihol hlavu. Breh sa menil, pôda bola tvrdšia a medzi kameňmi a rastlinami presvitali nánosy tých zvláštnych zrníek.

Bella sa objavila po jeho boku. „To je piesok.“

Šťastko sa snažil odstrániť zrnká z labky. Veľmi mu to nešlo. „Áno... ten sa na brehu rieky veľmi často nenachádza, všakže?“

Bella hrabla labkou do zeme. Jej pazúry do nej vyryli plytké ryhy. „Neviem, videla som ho len na tom mieste pre vôdzkové šteňatá, keď ma moji dlholabí zobrali do parku pre psov. Tu je ho však toľko...“

Šťastko zvrátil hufák. „A ten pach. Je taký slaný.“ Zdalo sa, že pach prichádza vo vlnách a nesie sa mrazivým vzduchom.

Psi pokračovali ďalej po prúde rieky. Kopce a údolia pozdĺž jej koryta postupne mizli a zem stratila svoj hustý zelený kožuch. Nahradila ho dlhá tenká tráva rastúca v trsoch z holej žltej zemi. Šťastko videl v diaľke rásť len niekoľko nízkych stromov.

Keď zdvihol hlavu, zistil, že nebo zakryla krútiaca sa masa sivých mračien.

„Kde sú vtáky?“ spýtala sa odrazu Marta.

Šťastko sa zachmúril. Marta mala pravdu, nebo utíchlo. Nepáčilo sa mu to... Svet ochudobnený o ustavičný vtáčí štebot mu pripadal neradosný.

„Luna, ty si vyrástla medzi divými psami,“ povedala Bella. „Už si niekedy bola na podobnom mieste?“

Pastierska sučka pokrútila hlavou. „Nie, nič také som v živote nevidela,“ zamrmlala.

Vtom sa ozvalo vysoké zaerdžanie, ktoré ich všetkých vyľakalo. Šťastko sa zatočil dokola s nastraženými ušami.

Búrka mala zježená srst' na chrbte, vytreštené oči a odhalené tesáky. „Čo to bolo?“ zavrčala.

Nikto neodpovedal. Všetci stáli prikrčení pri brehu, pripravení utekať.

Marte sa leskli tmavé oči. „Neznelo to nahnevane...“

Šťastko si ľahol na zem. Cítil slabé záchvevy tvrdých láb búšiacich do zeme. „Nech je to čokoľvek, blíži sa to sem.“

Cez vysokú trávnu cválalo veľké hnedé zviera. Bolo ešte vyššie ako Marta a malo tenké nohy, svalnaté telo a úzku hlavu. Jeho kožuch bol krátky a lesklý, s výnimkou dlhej srsti, ktorá mu rástla pozdĺž dlhého krku, a dlhého chvosta, ktorý mu vial v slanom vetre. Zviera zastalo pri brehu, vyfukovalo paru z veľkých nozdier a jeho uši sa pátravo otáčali do všetkých smerov. Napriek chladu mu po bokoch stekal pot. Sklonilo hlavu a začalo piť.

Vzduchom sa niesol jeho štiplavý pach. Šťastkovi zaškvrkalo v bruchu.

„Vonia dobre,“ zašepkala Bella, akoby mu čítala myšlienky.

Búrka prikývla a jazyk jej visel z papule. „Možno by sme ho mohli uloviť.“

To ťažko, pomyslel si Šťastko. Polahky by nám utieklo.

Aj Luna o tom pochybovala. „Vyzerá ako nejaký obrí jelen a ten sa zle loví aj v lese. Pozrite sa, aké je to zviera veľké. Nevládali by sme ho skoliť.“

Marta si oblizla pysky. „No bola by to úplná hostina. Nevyzerá ako mäsožravec. A vonia po... po bylinách. Ako zajac, len akosi lepšie. Aj tie uši vyzerajú trochu ako zajačie. Stavím sa, že jeho mäso skvele chutí.“

Šťastko si prezeral dlhé kostnaté nohy zvieraťa pred nimi. „Vonia veľmi dobre, no bude tiež silné. Stavím sa, že silno kope.“

Psi si chvíľu premeriavali svalnaté stehná, pevné nohy a tupé okrúhle laby, ktoré vyzerali ako vytesané z kameňa.

